

การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศโดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย

ร.ศ. บังอร สว่างวิโรธ

ผ.ศ. เขาวภา พุกกะคุปต์

จุดประสงค์ของบทความเรื่องนี้คือ เพื่อเปรียบเทียบการใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัยและปรนัยในการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งหัวข้อที่จะพิจารณาออกดังนี้

- ความหมายของการเขียนภาษาต่างประเทศ
- องค์ประกอบที่ใช้วัดความสามารถในการเขียน
- ความหมายและข้อเปรียบเทียบข้อทดสอบแบบอัตนัยและปรนัย
- ลักษณะข้อทดสอบแบบอัตนัยและแบบปรนัย
- สรุป

ความหมายของการเขียนภาษาต่างประเทศ

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ในการใช้ภาษาคือการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนนั้น หากมองดูอย่างผิวเผินจะเห็นได้ว่าทักษะ 2 อย่างแรกไม่ได้เอื้อให้ผู้ฟังและผู้อ่านมีบทบาทเท่าไรนักในการรับฟังและอ่าน ส่วนทักษะ 2 ประการหลัง คือการพูดและการเขียน ผู้พูดก็ผู้เขียนก็จะมีบทบาทสำคัญมาก ทักษะทั้ง 2 ประการหลังนี้ผู้กระทำจะแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนออกมาเป็นคำพูดและตัวอักษร การเขียนนั้นค่อนข้างจะเป็นทางการและภาษาที่ใช้ก็เป็นระเบียบแบบแผนมากกว่าภาษาที่ใช้ในการพูด แต่ข้อความหรือเนื้อหาอาจจะทำความเข้าใจยากกว่าในการพูด ทั้งนี้

เพราะในการพูดนั้นผู้พูดมีเสียงและการแสดงอื่น ๆ เช่น ท่าทางและสีหน้าประกอบทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน อีกประการหนึ่งในการพูดนั้นตามปกติแล้วเจ้าของภาษา (ที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว) มักไม่ประสบปัญหาอะไรในการสื่อความหมาย แต่ข้อนี้ไม่จริงเสมอไปกับการเขียน

ในบทความเรื่องนี้สิ่งที่กล่าวถึงมิใช่การเขียนภาษาของตนเอง แต่เป็นการเขียนภาษาต่างประเทศซึ่งย่อมมีลักษณะแตกต่างไปอีก การเขียนภาษาต่างประเทศคือความสามารถในการใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสัญลักษณ์ตามประเพณีนิยมเพื่อใช้เขียนข้อความธรรมดา ๆ สิ่งที่น่าจะนำมาใช้เป็นเครื่องประกอบในการพิจารณาประกอบตัวขององค์ประกอบในการเขียน 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ความคิดที่แสดงออก และ/หรือความรู้ที่ข้อเขียนนั้น ๆ เสนอให้
2. ความสามารถในการพิจารณาในด้านวัตถุประสงค์ (Judgement skills) กล่าวคือ การเขียนที่คำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ทั้งนี้หมายรวมถึงความสามารถในการเลือกสรร และจัดลำดับเรื่องราวให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน (an ability to select, organize and order relevant information)
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammatical Skills) คือความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง
4. สำนวน (Stylistic Skills) ได้แก่การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน
5. ความสามารถในด้านอื่น ๆ เช่นการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดตัวอักษร ที่ถูกต้อง (Mechanic skills)

ความสามารถต่าง ๆ เหล่านี้ผู้ทดสอบอาจสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัยและ/หรือปรนัยเพื่อทดสอบความสามารถในการเขียนของผู้เรียนได้ อย่างไรก็ตามข้อสอบทั้ง 2 แบบนี้แบบใดแบบหนึ่งอาจไม่สามารถใช้ในการทดสอบองค์ประกอบทั้ง 5 ประการนี้ได้ครบถ้วน ทั้งนี้เพราะลักษณะของข้อทดสอบแบบนี้มีข้อจำกัดต่างกันอยู่บ้างดังรายละเอียดต่อไปนี้

การเปรียบเทียบความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของการทดสอบแบบอัตนัยกับแบบปรนัย

ความแตกต่าง

แบบอัตนัย	แบบปรนัย
1. ผู้สอบจะต้องเรียบเรียงคำตอบของตนเอง	1. ผู้สอบเพียงแต่เลือกคำตอบที่ให้มาเท่านั้น
2. ประกอบด้วยข้อสอบซึ่งแม้จะน้อยข้อกว่าแต่แต่ละข้อมักเป็นคำถามที่กว้างผู้สอบจะต้องตอบคำถามโดยการบรรยายอย่างละเอียด	2. ประกอบด้วยจำนวนคำถามมากข้อแต่แต่ละข้อผู้สอบไม่ต้องตอบยาวเท่าไรนัก
3. ผู้สอบใช้เวลาส่วนใหญ่ของการทำสอบไปในการคิดและเขียน	3. ผู้สอบใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในการอ่านและการคิด
4. คุณภาพของการทดสอบนี้กำหนดโดยผู้ตรวจข้อสอบซึ่งเป็นผู้ให้คะแนนคำตอบต่าง ๆ ของผู้สอบ	4. คุณภาพของการทดสอบขึ้นอยู่กับผู้สร้างข้อทดสอบนั้น ๆ
5. ผู้สร้างข้อสอบใช้เวลาน้อยกว่าในการสร้าง อย่างไรก็ตามการให้คะแนนอย่างยุติธรรมเป็นเรื่องทำได้ยากมาก กับทั้งเป็นการกินเวลามาก	5. การสร้างข้อสอบเป็นไปด้วยความยากลำบากกว่า อย่างไรก็ตามการตรวจให้คะแนนทำได้โดยสะดวก
6. ผู้สอบมีอิสระในการแสดงออกซึ่งความรู้และความเป็นตัวของตัวเอง	6. ผู้สร้างข้อสอบมีอิสระมากกว่าในการแสดงออกซึ่งความรู้และค่านิยมของตน
7. ข้อทดสอบแบบนี้มุ่งให้เห็นผลงานของผู้สอบและมาตรฐานในการตัดสินไม่ค่อยชัดเจนนัก	7. ข้อสอบแบบนี้แสดงให้เห็นผลงานของผู้สอบและมาตรฐานที่ใช้ในการตัดสินได้อย่างแจ่มชัด
8. บ่อยครั้งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เข้าสอบเขียนอย่างได้มีข้อมูลที่น่าเชื่อถือ	8. เปิดโอกาสและกระตุ้นให้ผู้สอบใช้ความสามารถในการเดาอย่างผู้มีสติปัญญา
9. การกระจายของคะแนนขึ้นอยู่กับผู้ตรวจและผู้ทำคะแนน	9. การกระจายของคะแนนขึ้นอยู่กับแบบทดสอบทั้งหมด

ความคล้ายคลึง

1. ข้อสอบทั้งสองแบบสามารถใช้วัดความสามารถต่าง ๆ ในด้านการเขียนได้

2. ข้อสอบทั้งสองแบบมีลักษณะเป็นอัตวิสัยกล่าวคืออาศัยการตัดสินหรือความรู้สึกส่วนบุคคล ในข้อนี้ทั้ง พิลลินเนอร์ (Pilliner) และ ฮีตัน (Heaton) ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าการทดสอบไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ตามผู้สอบจะใช้การตัดสินใจของตนเอง ยิ่งกว่านั้นผู้สร้างข้อสอบก็สร้างโดยคำนึงถึงความรู้สึกส่วนตัวด้วยการให้คะแนนต่าง หากที่สามารถจะเป็นแบบอัตนัยหรือปรนัยได้ กล่าวคือถ้าผู้ตรวจต้องให้การตัดสินใจด้วยตนเองว่าคำตอบถูกต้องหรือเหมาะสมหรือไม่หรือเพื่อเลือกว่าควรจะให้คะแนนสูงหรือต่ำ แสดงว่าข้อทดสอบนั้นเป็นแบบอัตนัย แต่ถ้าผู้ตรวจไม่ต้องใช้การตัดสินใจของตนเองแต่ยอมรับการตัดสินของผู้อื่นและไม่ว่าใครจะเป็นผู้ตรวจก็ตามย่อมให้คะแนนข้อสอบนั้น ๆ เท่ากัน

3. คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยข้อสอบทั้งสองชนิดขึ้นอยู่กับความเที่ยงและความเชื่อถือได้ของข้อสอบ (Objectivity and reliability)

เนื่องจากการทดสอบแบบปรนัยนั้นจะมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวเป็นส่วนใหญ่ การตรวจให้คะแนนจึงอาจทำได้โดยอาศัยเครื่องต่าง ๆ เช่น เครื่องจักร หรือเครื่องคอมพิวเตอร์ ความสะดวกในข้อนี้ทำให้มีผู้หันมาใช้วิธีการทดสอบแบบปรนัยมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีผู้เข้าสอบเป็นจำนวนมาก และการตรวจคะแนนมีระยะเวลาจำกัด

ในการทดสอบความสามารถในการเขียนนั้น ข้อทดสอบทั้งสองแบบจะนำมาใช้ได้ในการณ์ต่าง ๆ นี้อคือ

การทดสอบโดยข้อสอบแบบอัตนัย จะทำได้โดยให้ผู้เข้าสอบเขียนเรียงความ (Composition Writing) วิธีนี้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ตามความเห็นของ Robert Lado¹ แล้ววิธีนี้ยังไม่รัดกุมพอในการใช้วัดความสามารถด้านการเขียน ผู้สร้างข้อทดสอบแบบนี้ควรคำนึงด้วยว่าความสามารถในการเขียนนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ ผู้สอบบางคนอาจมีความสามารถในด้านเนื้อหาเรื่องและการจัดลำดับเรื่อง (Content and Organization) เป็นอย่างดี แต่ขาดความสามารถในทางไวยากรณ์ สำนวน และ/หรือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนตัวสะกด ผลก็คือเรียงความของเขาคล้ายคุณภาพไป

¹ Lado, Robert, Language Testing, Longman, Ninth Impression, 1977

อนึ่งการกำหนดให้ผู้เข้าสอบการเขียนภาษาต่างประเทศ เขียนเรียงความชนิด Free Composition² นั้นเป็นวิธีที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะจะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าสอบนำศัพท์และ/หรือลักษณะโครงสร้างที่มีอยู่ในภาษาแม่ (L1) ของตนมาปรับใช้ในการเขียนภาษาต่างประเทศ (L2) ซึ่งจะทำให้เขาติดการใช้ภาษาอย่างผิด ๆ มากขึ้น

ถึงแม้ว่าการให้ผู้เข้าสอบเขียนเรียงความจะมีข้อบกพร่องบ้างก็ตาม เราก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการเขียนเรียงความนั้นเป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญในการทดสอบความสามารถในการเขียน ทั้งนี้เพราะในการเขียนดังกล่าวผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการคิด และถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษรโดยอาศัยถ้อยคำของเขาเอง ทักษะหรือความสามารถที่สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง ดังนั้นผู้สร้างข้อสอบแบบอัตนัยจึงอาจใช้วิธีต่าง ๆ กันดังนี้

1. ในกรณีที่ที่จะวัดสัมฤทธิ์ผลในการเขียน (assessment) ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะให้ผู้สอบแต่งเรียงความสั้น ๆ มากกว่าหนึ่งเรื่องขึ้นไป การกระทำเช่นนี้เป็นโอกาสให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาในแบบต่าง ๆ กัน (different registers and varieties of language) โดยกำหนดให้ผู้สอบต้องแต่งเรียงความทุกเรื่องที่กำหนดให้ การกำหนดเช่นนี้จะช่วยให้การตรวจและเปรียบเทียบผลการแต่งเรียงความทำให้ง่ายขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการประหยัดเวลาอีกด้วย เพราะผู้สอบไม่จำเป็นต้องเลือกหัวข้อที่ตนต้องการแต่ง
2. ในกรณีที่การทดสอบครั้งนั้น ๆ ไม่ได้คำนึงถึงสัมฤทธิ์ผลเป็นหลักใหญ่หากแต่เป็นการทดสอบความก้าวหน้าในการเรียน (progress test) เป็นหลัก ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะเปิดโอกาสให้ผู้สอบเลือกหัวข้อจากที่ตนกำหนดให้ตามมีความสนใจของผู้เข้าสอบเพื่อนำมาแต่งเรียงความได้

อนึ่งสมควรกล่าวไว้ในที่นี้ด้วยว่า การสร้างแบบทดสอบชนิดนี้ให้ผู้เข้าสอบแต่งเรียงความนี้ ข้อทดสอบจะต้องชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เขียนเขียนเรื่องอะไรเพื่ออะไรและเขียนอย่างไร เรื่องที่กำหนดให้เขียนไม่ควรจะเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถของผู้เข้าสอบ เรียงความที่มีการกำหนดรายละเอียดไว้แจ่มแจ้ง ชัดเจน และ/หรือ การสร้างสถานการณ์ขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในการแต่งนั้น

² ได้แก่การกำหนดให้ผู้เข้าสอบเขียนเรียงความตามหัวข้อที่ระบุโดยไม่ได้มีคำสั่งให้ชัดเจนว่าจะให้เขียนในแง่ใดมุมใด ให้ขึ้นอยู่กับความนึกคิดของผู้เขียนเอง การกระทำดังกล่าวจะก่อให้เกิดความยากลำบากแก่ทั้งผู้เขียนและผู้ตรวจอย่างมาก

เรียกว่า Situational Composition อย่างไรก็ตามความยากลำบากในการสร้างแบบทดสอบแบบ Situational Composition นี้คือการเขียนคำสั่ง เพราะหากสั้นเกินไปผู้เข้าสอบก็จะไม่เข้าใจ กระจ่าง หากผู้เขียนข้อทดสอบให้รายละเอียดมากเกินไป การทดสอบนั้นก็จะเป็นการทดสอบความสามารถในการอ่าน (คำสั่ง) ของผู้เข้าสอบแทนการวัดความสามารถในการเขียน ดังนั้นสิ่งสำคัญก็คือผู้สร้างแบบทดสอบจะต้องพยายามใช้ภาษาที่สั้น ง่าย กระจ่าง และกระทัดรัด

3. ผู้สร้างกำหนดให้ผู้สอบอ่านบทสนทนา (dialogue) ซึ่งใช้ภาษาที่ง่าย กระชับ และไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้สอบ จากนั้นให้ผู้สอบแต่งเรียงความโดยอาศัยข้อมูลในบทสนทนาแต่อาจเพิ่มเติมรายละเอียดต่าง ๆ ลงไปได้ การสร้างข้อทดสอบแบบนี้ก็เป็นลักษณะหนึ่งของการแต่งเรียงความ (controlled composition)³ ผู้สอบจะไม่ต้องเสียเวลาในการคิดเกี่ยวกับด้านเนื้อหาแต่อย่างไร

4. การให้ผู้สอบดูตาราง (table) ซึ่งมีข้อมูลต่าง ๆ ที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการเขียนเรียงความก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้สร้างข้อทดสอบนิยมใช้กับผู้เข้าสอบที่มีความรู้ในเชิงภาษาระดับสูง (advanced students)

5. ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะจัดวัตถุประสงค์และเนื้อหาในการเขียนได้อย่างดี โดยให้ผู้สอบดูภาพเดี่ยวหรือภาพเป็นชุด อาจจะให้คำศัพท์กำกับไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ และให้ผู้เข้าสอบเขียนเรียงความโดยอาศัยภาพเหล่านั้นเป็นเกณฑ์

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าการสร้างแบบทดสอบแบบอัตโนมัติโดยการให้ผู้เข้าสอบแต่งเรียงความนั้นผู้ทดสอบจะสามารถวัดความสามารถของผู้เข้าสอบได้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. วัดความรู้ในด้านไวยากรณ์, คำศัพท์, ประโยคและคำอื่น ๆ ที่ผู้เข้าสอบได้เรียนรู้แล้ว
2. วัดความสามารถในการแสดงออกซึ่งสัมพันธ์ภาพของข้อเขียน⁴ (Coherence)
3. วัดความสามารถในการเขียน⁵ ข้อความร้อยแก้ว
4. วัดความสามารถในการใช้ภาษา⁶ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาเขียน

3 ได้แก่การกำหนดหัวข้อและหรือรายละเอียดลงไว้ค่อนข้างชัดเจนในคำสั่งว่าต้องการให้ผู้เขียนเขียนเรื่องนั้น ๆ ไปในแนวใด บางครั้งอาจจะกำหนดลงชัดเจนว่าควรครอบคลุมเนื้อหาแค่ไหนบ้าง

4. หมายถึงความสัมพันธ์ของข้อเขียน ลักษณะข้อเขียนที่เน้น ความในแต่ละประโยคแต่ละย่อหน้าย่อมมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์นี้อาจจะแสดงออกชัดเจนโดยอาศัยตัวเชื่อม (markers) ต่าง ๆ ได้

5. ความสามารถในการเขียนทั่วไปได้หลายอย่าง (ดูหน้า 50)

6. ความสามารถในการใช้ภาษา (ดูหน้า 50)

เมื่อได้กล่าวถึงการสร้างข้อทดสอบแบบให้ผู้สอบเขียนเรียงความแล้ว จึงควรพิจารณาเกี่ยวกับการให้คะแนนของข้อสอบชนิดนี้ด้วย การวิจัยในอดีตเป็นจำนวนมากได้แสดงให้เห็นเด่นชัดว่า การให้คะแนนข้อทดสอบแบบอัตนัยเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อถืออย่างมาก ความไม่น่าเชื่อถือนี้อาจเนื่องมาจากผู้ตรวจไม่มีความสม่ำเสมอในการตรวจ กล่าวคือการตรวจจะขึ้นอยู่กับอารมณ์และ/หรือ เนื่องมาจากผู้ตรวจไม่สามารถตกลงกันได้ในกลุ่มผู้ร่วมตรวจว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการวัดคุณภาพของข้อเขียนนั้น ๆ บางคนอาจจะให้คะแนนเนื้อหาบ้างก็ให้คะแนนโดยอาศัยการตีความจากเนื้อหา บ้างก็ให้คะแนนลายมือ และลักษณะทั่ว ๆ ไปในข้อเขียน บางคนอาจเข้มงวดในการให้คะแนน บางคนอาจปล่อยคะแนน ความไม่น่าเชื่อถือของข้อสอบแบบอัตนัยนี้ ยังอาจจะแสดงออกได้อย่างเด่นชัดในแง่ของผู้เข้าสอบเองด้วย ผู้สอบการเขียนเรียงความซึ่งมีความยากเท่า ๆ กันสองครั้งอาจจะได้คะแนนต่างกันมากมาย และเรียงความเรื่องเดียวกันนั้นแม้จะใช้ผู้ตรวจคนเดียวกันแต่ในระยะเวลาต่างกันการตรวจคะแนนก็จะแตกต่างกันมาก

การขจัดความไม่น่าเชื่อถือในการตรวจนี้อาจทำได้โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนเลือกหัวข้อในการเขียนเอง ผู้สร้างข้อทดสอบจะเป็นผู้กำหนดให้ผู้เข้าสอบทุกคนเขียนเรื่องเดียวกัน ในการตรวจข้อสอบนั้นผู้ตรวจอาจใช้วิธีอาศัยความรู้สึก (Impression Method) หรืออาศัยการวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytical Method)

การตรวจโดยอาศัยความรู้สึกตัดสินข้อเขียนว่าดีหรือไม่ดีอย่างไรนั้นเป็นการตรวจที่ไม่กินเวลามากนักผู้ตรวจอาจจะมีจำนวนมากกว่า 1 คนขึ้นไป แต่ละคนอ่านข้อเขียนและตัดสินโดยอาศัยความรู้สึกของตนว่าข้อเขียนนั้นควรจะได้คะแนนสักเท่าไร คะแนนที่ได้จากผู้ตรวจ 3-4 คนนี้จะนำมาหาคะแนนเฉลี่ยให้กับข้อเขียนนั้น ๆ เช่น

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1	เรียงความเรื่องที่ 2
ผู้ตรวจคนที่ 1	5	4
ผู้ตรวจคนที่ 2	4	3
ผู้ตรวจคนที่ 3	4	2
ผู้ตรวจคนที่ 4	4	2
คะแนนรวม	17	11
เฉลี่ย	4	2.8

การตรวจด้วยวิธี Impression Method หากผู้ตรวจมีจำนวนมากกว่า 1 คน ผลมักจะเป็นที่น่าเชื่อถือได้มากกว่าการตรวจแบบ Analytical Method ที่มีผู้ตรวจเพียงคนเดียว อย่างไรก็ตามในกรณีที่มีผู้ตรวจเพียงคนเดียวเท่านั้นแล้ว ผลของการตรวจแบบ Analytical Method จะมีความน่าเชื่อถือมากกว่าผลของการตรวจแบบ Impression Method

ในกรณีที่การตรวจแบบ Impression Method ไม่สะดวกในการปฏิบัติอาจจะเพราะมีผู้ตรวจจำนวนจำกัดหรือเหตุอื่นใดก็ตาม การตรวจเรียงความก็อาจทำได้โดยวิธีวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytical Method) ในวิธีดังกล่าวผู้สร้างข้อทดสอบหรือกลุ่มผู้สร้างข้อทดสอบจะกำหนดว่าในการตรวจข้อเขียนนั้นจะพิจารณาที่จุดใดบ้าง เช่นถ้าคะแนนเต็มที่ให้เป็นอย่างละ 5 คะแนนก็อาจจะกำหนดไว้ดังนี้

	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์			×		
คำศัพท์			×		
ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน		×			
สำนวนโวหาร				×	
เนื้อหา			×		

คะแนนรวม 15 คะแนน

ในการตรวจข้อเขียนด้วยวิธีนี้ผู้ตรวจอาจจะต้องใช้วิธีที่ยึดตามระดับความรู้ที่ต้องการทดสอบจากผู้เข้าสอบเช่นในระดับความรู้ขั้นต่ำ การตรวจอาจจะมุ่งไปในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ในระดับสูงขึ้นไปหน่อยอาจจะให้น้ำหนักกับสำนวนโวหารมากกว่า จำนวนคะแนนที่กำหนดอาจจะแตกต่างกันไปตามเรื่องที่ต้องการเน้น เช่นอาจจะกำหนดว่าให้คะแนนสำนวนโวหารเป็น 10 ในขณะที่ไวยากรณ์หรือตัวสะกดเป็น 5 เป็นต้น

นอกเหนือจากวิธีดังกล่าวทั้ง 2 วิธีนี้แล้วผู้ตรวจอาจใช้วิธีนับที่ผิดของข้อเขียน (Error-Count Method) วิธีนี้เป็นวิธีที่ดูเหมือนจะง่ายกว่าวิธีอื่นทั้งหมด แต่ก็มีข้อบกพร่องมากมายจนไม่เป็นที่นิยม ทั้งนี้เพราะการให้คะแนนดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่เชื่อถือน่าเชื่อถือมาก เช่นผู้เขียนอาจจะผิดด้านไวยากรณ์ 10 แห่ง สะกดผิด 5 แห่ง เครื่องหมายวรรคตอนผิด 12 แห่ง การใช้

3. การเติมคำลงในช่องว่าง (Completion)

ผู้สร้างข้อทดสอบจะให้ผู้เข้าสอบเติมคำลงในช่องว่างเพื่อทำให้อรรถาธิบายสั้น ๆ

สมบูรณ์

เช่น ทดสอบเรื่อง Reference

Dang went shopping and so Dum.

4. การค้นหาที่ผิด (Error – recognition items)

ผู้สร้างแบบทดสอบจะให้ข้อความมาแต่แบ่งออกเป็นสั้น ๆ เพื่อให้ผู้เข้าสอบ

พิจารณาว่าข้อความส่วนไหนไม่ถูกต้องเช่น

(A)

(B)

(C)

Everybody that I have met went/to have / an interesting job/
when he leaves school.

5. การจัดลำดับเรื่อง (Organization หรือ Coherence)

ผู้สร้างข้อทดสอบจะให้เนื้อเรื่อง โดยแบ่งมาเป็นประโยค ๆ และปะปนกันมาเพื่อให้ผู้เข้าสอบเลือกว่าประโยคใดควรมาก่อนมาหลังกว่ากัน

สมควรกล่าวไว้ในที่นี้ด้วยว่าการทดสอบแบบปรนัยนั้นผู้ออกข้อทดสอบควรคำนึงว่าการทดสอบความสามารถในการเขียน (Writing – ability test) และการทดสอบด้านโครงสร้างของภาษา (structure test) มีลักษณะต่างกันอยู่ การทดสอบทางด้านโครงสร้างนั้นโดยทั่วไปแล้วเจ้าของภาษามักจะไม่ประสบปัญหาใดๆ และมักจะทำคะแนนได้เต็มถ้าไม่เลินเล่อ แต่การทดสอบความสามารถในการเขียนนั้นต่างกันออกไป กล่าวคือแม้แต่เจ้าของภาษานั้นๆ เองก็อาจผิดพลาดได้ง่ายเพราะความสามารถในการเขียนต่างจากความสามารถในการพูดเนื่องจากลักษณะภาษาทั้ง 2 อย่างคือภาษาเขียนและภาษาพูดนั้นต่างกันมาก จากการศึกษาทดลองปรากฏว่าเจ้าของภาษาเป็นจำนวนไม่น้อยก็ประสบกับความยุ่งยากในการแยกภาษาทั้งสองจากกัน ดังนั้นลักษณะของข้อสอบในการทดสอบความสามารถในการเขียนจึงไม่ควรจะเป็นข้อสอบที่เป็นภาษาพูดมากนัก (highly colloquial context) เช่นไม่ควรจะเป็นข้อสอบที่ให้นิพจน์เลือกกระหว่าง like กับ as if ในประโยค 'Do not yell you were having a tooth pulled.'

a. like

b. as if

สรุปและเสนอแนะ

การวัดความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศนั้นอาจทำได้โดยการใช้ข้อทดสอบแบบผสมผสานกันไป กล่าวคือการใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัยเหมาะกับการทดสอบด้านเนื้อหา แต่อาจจะไม่เหมาะกับการทดสอบด้านอื่นเพราะผู้เข้าสอบอาจหลีกเลี่ยงการเขียนโดยใช้ศัพท์หรือโครงสร้างที่ตนไม่ถนัดได้ ส่วนการใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยก็อาจใช้ในการวัดความสามารถด้านอื่น ๆ ในการเขียนได้อย่างดีแต่อาจจะไม่สมบูรณ์นักเมื่อจะวัดด้านเนื้อหา เกี่ยวกับเรื่องนี้ Robert Lado (1977) ได้สรุปไว้ว่า เราอาจใช้ข้อทดสอบทั้งแบบอัตนัยและปรนัยวัดองค์ประกอบต่างๆ ได้ดังนี้

1. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถเกี่ยวกับตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างทางไวยากรณ์ และศัพท์ ข้อทดสอบในแต่ละครั้งอาจจะมีปริมาณ 40 – 80 ข้อ
 2. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยในการวัดความสามารถในการเรียบเรียงลำดับเนื้อหา โดยให้เรื่องที่มีความยาวมาก ๆ มาเป็นข้อทดสอบ
 3. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัยโดยให้เขียนเรียงความสั้น ๆ มากกว่า 1 เรื่องขึ้นไป แต่ละเรื่องใช้เวลาในการเขียนประมาณ 20 – 30 นาที เพื่อวัดความสามารถในการใช้ช่วงทำนองเขียน เนื้อเรื่อง และจัดลำดับความ
 4. ใช้แบบทดสอบแบบอัตนัย แต่ให้คู่ตารางหรือรูปภาพเพื่อช่วยในด้านข้อมูล
- วิธีของ Lado จะเป็นวิธีวัดความสามารถในการเขียนได้อย่างสมบูรณ์ ก็วัดทุกองค์ประกอบที่เป็นเครื่องตัดสิน การเขียนที่ดี โดยใช้ ข้อทดสอบทั้งสองแบบผสมกัน ซึ่งจะให้ความสำคัญต่อการให้การให้คะแนน

หนังสืออ้างอิง

1. Banlue Tinpanga : The Objective of English Language Teaching and the status of English Testing in Thailand, RELC English Language Testing, Report of the RELC Fifth Regional Seminar, Singapore University Press for SEAMEO, RELC 1971
2. Davies, Alan : Language Testing Symposium, A Psycholinguistic Approach ; Oxford University Press, 1968

3. Ebel, Robert L, *Measuring Educational Achievement*, Englewood Cliffs, NJ: Prentice – Hall Inc, 1965
4. Harris, David P. *Testing English as a Second Language*, Tata McGraw Hill Publishing Company LTD, 1974
5. Heaton J.B. : *Writing English Language Test*, Longman Group Limited 1975
6. Lado, Robert, *Language Testing*, Longman, Ninth Impression, 1977
7. Meriel Bloor, Thomas Bloor, Ronald Forrest, Elizabeth Laird, Hazel Relton : *Objective Tests in English as a Foreign Language* ; Macmillan and Co LTD, Printed in Great Britain by Robert Cunningham and Sons Ltd., Alva., 1970
8. Oliver Seet Beng Hean : “Testing Writing Skills”, *RELC English Language Testing*, Singapore University Press for SEAMEO. RELC 1971
9. Pilliner, A,B,G. Subjective and Objective Testing, Language Testing symposium oxford University Press, 1968
10. Saha S.N., “English Language Testing Targets and Techniques” *RELC English Language Testing*, Singapore University Press for SEAMEO, RELC 1971
11. Vinit Phinit–Aksorn : *Modern Language Testing*, Testing English as a second Language, Thammasat University Press, Bangkok, 1976